

Szent Margit szigetén

Anno salvatoris nostri
2013. Szeptember ősz...

*Holt, megritkult szövetű, súlytalan,
arc-felhő fátylaid hol szedjem össze,
milyen virágjeles, messzi ösvényein
bolyongó, kerengő, rég-felől egyre
közelgő lépteid után eredve?
Lábaimat egy el nem apadt forrás
zúgása vezérli, szívem ott jelenésed
reméli, ha odaérem szinte hogy lehetetlen...
Átmenni és át is érni századok romterén,
lenni lélegzeted közelében, fogadalmas,
szűz királyleány: örökké tenné üdvömet,
életfogytiglan gyónássá, vallomássá életemet,
hiába, hogy körülvesz láncsal, bilincessel,
mindennapi vörözzönnel a majdan szobrokba
költöző tékozló történelem: tudnám mosolyod
közelében, hogy szíved dobogó, lüktető,
jeladó testén: Krisztus van jelen, egy stáció
lett tájolóútúként remegő szíved,
ahol a Megváltó időre megpihen...*

Belvedere

Members only

*egyetlen naptárban
fenn nem maradt
múlt századi nyárban
(XIX.? XVIII.? XIII.?)
futok rohanok zuhanok
azóta is feléd eléd
és érzem elérlek
el egy régi helyen
távolodó kezdetekben
ahol máig alszunk
ahol még egyszer igen
megálmodjuk egymásnak*

*egymást egy régi helyen
mely ismeretlen belvedere
igen az első a legelső helyen
közel messzi múltjainkhoz
most Mari örökre odaviszem
az időket legyenek bár előttiünk
bár mögöttünk
és szívünkben lesznek most már
a másodsor itt-létben
arcod arcaiban
arcom arcaiban
múlhatatlan!*

CZIGÁNY GYÖRGY

Hegyi éjszakák

*Veszendő sí-nyomok. Megszegett
virrasztó tájak.
Figyel a hó, besüt
az ablakon át.
A dermedt ágyneműk
halmaira fák, nyurga
angyalok szállnak:
nappal virágzó zöld, kék
és pipacs pulóverek.
Kuporgó házak tornácaira
dül a szél, hideg
hamuba kap.
Szótlan háború,
lassú lélegzet és
egy megakadt
kép sikálja
a szikkadt falat:
rozsdában az idő,
padláson az inga,
az elszórt szerkezet.
Koporsó se volt.
Az éhen halt csecsemő
testét
hóban és hajnali
sötétben az ingaóra
üres tokjába szegezték.
Most tél van és csend és hó és halál:
zuhogó, gyönyörű hóesés.
Amely soha el nem áll.*